

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3248/2565

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 7, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, ป.ยาเสพติด มาตรา 162, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 162, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 92, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 93, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 94, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 95, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.ยาเสพติด มาตรา 104, ป.อ. มาตรา 23

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 7 กำหนดให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่อ้างถึงบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอ้างบทบัญญัติแห่ง ป.ยาเสพติดในมาตราที่มีนัยเช่นเดียวกัน เมื่อ พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และ พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง อ้างถึง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 จึงถือว่าอ้างถึง ป.ยาเสพติด มาตรา 162 ด้วยอันเป็นบทกำหนดความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในการเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีน ซึ่งต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 157/1, 162 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 92, 93, 94, 95, 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ เพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาตขับรถทั้งสองของจำเลยไม่น้อยกว่าหกเดือน จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 เพียงบทเดียว ตามนัยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 8 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษ

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้ทั้งหนึ่ง คงจำคุก 4 เดือน พักใช้ใบอนุญาตขับรถทั้งสองของจำเลยมีกำหนด 6 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาพิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกแก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนขณะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถบรรทุกหกล้อ หากมีอาการมึนเมาอย่างมึนทำให้ขาดสติ ไม่สามารถใช้ความระมัดระวังในการขับรถได้อย่างเต็มที่ดังเช่นในภาวะที่มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ ลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยอาจสร้างความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้อื่น อันก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นดังที่จำเลยยกขึ้นอ้างในฎีกา ก็มีใช่เป็นเหตุผลเพียงพอจะรับฟังเพื่อรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์เหมาะสมแก่รูปคดี ศาลฎีกาไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 ออกใช้บังคับ โดยในมาตรา 4 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 รวมทั้งที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ และให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติดท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวแทน โดยความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 91 ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนประมวลกฎหมายยาเสพติดได้บัญญัติไว้ในมาตรา 104 และต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 162 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ดังนี้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังกระทำความผิดและเป็นกฎหมายใหม่ ยังคงบัญญัติให้การเสพเมทแอมเฟตามีนยังเป็นการผิดอยู่เช่นเดิมสำหรับความผิดฐานเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีนนั้น พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 7 กำหนดให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่อ้างถึงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอ้างบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายยาเสพติดในมาตราที่มีนัยเช่นเดียวกัน เมื่อพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง อ้างถึงพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 จึงถือว่าอ้างถึงประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ซึ่งเป็นบทกำหนดความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในการเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีนจึงต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ซึ่งหมายความว่าประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ด้วย ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อนและเป็นโทษจำคุกระยะสั้น สมควรแก้ไขดุลพินิจในการกำหนดโทษจำเลยเสียใหม่ โดยให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมแก่รูปคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 มาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา

104, 162 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีระวางโทษเท่ากัน ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติดมาตรา 162 วางโทษจำคุก 4 เดือน ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้กึ่งหนึ่ง คงลงโทษจำคุกมีกำหนด 2 เดือน แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังจำเลยมีกำหนด 2 เดือนแทน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ อุบายข้อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3248/2565 พนักงานอัยการจังหวัดลำพูนโจทก์นาย ป.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 195 วรรคสอง, ม. 225 พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ.2522 ม. 127 ทวิ วรรคสอง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 ม. 157/1 วรรคสอง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ม. 57, ม. 91 พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2550 ม. 3 พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 ม. 4, ม. 7 พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 7 กำหนดให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่อ้างถึงบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอ้างบทบัญญัติแห่ง พ.ยาเสพติดในมาตราที่มีนัยเช่นเดียวกัน เมื่อ พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และ พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง อ้างถึง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 จึงถือว่าอ้างถึง พ.ยาเสพติด มาตรา 162 ด้วย อันเป็นบทกำหนดความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในการเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีน ซึ่งต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 157/1, 162 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 92, 93, 94, 95, 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ เพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาตขับรถทั้งสองของจำเลยไม่น้อยกว่าหกเดือน จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 เพียงบทเดียว ตามนัยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 8 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 4 เดือน พักใช้ใบอนุญาตขับรถทั้งสอง

ของจำเลยมีกำหนด 6 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาแผ่นดิน พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ จำเลยมีว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกแก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนขณะ ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถบรรทุกหกล้อ หากมีอาการมึนเมาอย่างมึนเมาทำให้ขาดสติ ไม่สามารถใช้ ความระมัดระวังในการขับรถได้อย่างเต็มที่ดังเช่นในภาวะที่มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ ลักษณะการ กระทำความผิดของจำเลยอาจสร้างความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของ ผู้อื่น อันก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หรือมี เหตุอื่นดั่งที่จำเลยยกขึ้นอ้างในฎีกา ก็มีใช่เป็นเหตุผลเพียงพอจะรับฟังเพื่อรอการลงโทษจำคุกให้ แก่จำเลย การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์เหมาะสมแก่รูปคดี ศาลฎีกาไม่มีเหตุจจะ เปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 ออกใช้บังคับ โดยในมาตรา 4 ให้ ยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 รวมทั้งที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ และให้ใช้ ประมวลกฎหมายยาเสพติดท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวแทน โดยความผิดฐานเสพเมท แอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57 ต้องด้วยบทกำหนดโทษ ตามมาตรา 91 ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนประมวลกฎหมาย ยาเสพติดได้บัญญัติไว้ในมาตรา 104 และต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 162 มีระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ดังนี้ จะเห็นได้ว่ากฎหมาย ยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังกระทำความผิดและเป็นกฎหมายใหม่ ยังคงบัญญัติให้การเสพ เมทแอมเฟตามีนยังเป็นความผิดอยู่เช่นเดิมสำหรับความผิดฐานเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีน นั้น พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 7 กำหนดให้บทบัญญัติ แห่งกฎหมายใดที่อ้างถึงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ให้ถือว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอ้างบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายยาเสพติดในมาตราที่มีนัย เช่นเดียวกัน เมื่อพระราชบัญญัติตราจรรยา พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง อ้างถึงพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 จึงถือว่าอ้างถึงประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ซึ่งเป็นบทกำหนดความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในการเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีนจึงต้อง ระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ซึ่งหมายความว่า รวมถึงประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ด้วย ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อนและเป็นโทษจำคุก ระยะสั้น สมควรแก้ไขดุลพินิจในการกำหนดโทษจำเลยเสียใหม่ โดยให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขัง แทน ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมแก่รูปคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 มาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 104, 162 พระราชบัญญัติตราจรรยา พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง

ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีระวางโทษเท่ากัน ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติดมาตรา 162 วางโทษจำคุก 4 เดือน ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้กึ่งหนึ่ง คงลงโทษจำคุกมีกำหนด 2 เดือน แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังจำเลยมีกำหนด 2 เดือนแทน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ (อุไรลักษณ์ ลีธรรมชโย-นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล-พัชรภรณ์ อนุคุณินาวิน) ศาลจังหวัดลำพูน - นางสาวปรายฝน เพชรโพธิ์ศรีศาลอุทธรณ์ - นางเกดแก้ว ห่วงอุ่นแหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา แผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาอ.1543/2565หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดง ศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 157/1, 162 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 92, 93, 94, 95, 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ เพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาตขับรถทั้งสองของจำเลยไม่น้อยกว่าหกเดือน จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 เพียงบทเดียว ตามนัยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 8 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 4 เดือน พักใช้ใบอนุญาตขับรถทั้งสองของจำเลยมีกำหนด 6 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติด พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกแก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนขณะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถบรรทุกหกล้อ หากมีอาการเมื่อยมอมทำให้ขาดสติ ไม่สามารถใช้ความระมัดระวังในการขับรถได้อย่างเต็มที่ดังเช่นในภาวะที่มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ ลักษณะการทำความผิดของจำเลยอาจสร้างความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้อื่น อันก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นดังที่จำเลยยกขึ้นอ้างในฎีกา ก็มีใช่เป็นเหตุผลเพียงพอจะรับฟังเพื่อรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์เหมาะสมแก่รูปคดี ศาลฎีกาไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 ออกใช้

บังคับ โดยในมาตรา 4 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 รวมทั้งที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ และให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติดท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวแทน โดยความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 91 ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระหว่างโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนประมวลกฎหมายยาเสพติดได้บัญญัติไว้ในมาตรา 104 และต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 162 มีระหว่างโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ดังนี้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังกระทำความผิดและเป็นกฎหมายใหม่ ยังคงบัญญัติให้การเสพเมทแอมเฟตามีนยังเป็นการผิดอยู่เช่นเดิมสำหรับความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนนั้น พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 7 กำหนดให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่อ้างถึงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอ้างบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายยาเสพติดในมาตราที่มีนัยเช่นเดียวกัน เมื่อพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง อ้างถึงพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 จึงถือว่าอ้างถึงประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ซึ่งเป็นบทกำหนดความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในการเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนจึงต้องระหว่างโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ซึ่งหมายความว่าประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ด้วย ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อนและเป็นโทษจำคุกระยะสั้น สมควรแก้ไขดุลพินิจในการกำหนดโทษจำเลยเสียใหม่ โดยให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมแก่รูปคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 มาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 104, 162 พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีระหว่างโทษเท่ากัน ตามพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 วางโทษจำคุก 4 เดือน ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้กึ่งหนึ่ง คงลงโทษจำคุกมีกำหนด 2 เดือน แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังจำเลยมีกำหนด 2 เดือนแทน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3248/2565 พนักงานอัยการจังหวัดลำพูนโจทก์นาย ป.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 195 วรรคสอง, ม. 225 พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 ม. 127 ทวิ วรรคสอง พ.ร.บ.จรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 ม. 157/1 วรรคสอง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ม. 57, ม. 91 พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดี

ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2550 ม. 3 พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 ม. 4, ม. 7 พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 7 กำหนดให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่อ้างถึงบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอ้างบทบัญญัติแห่ง พ.ยาเสพติดในมาตราที่มีนัยเช่นเดียวกัน เมื่อ พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และ พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง อ้างถึง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 จึงถือว่าอ้างถึง พ.ยาเสพติด มาตรา 162 ด้วยอันเป็นบทกำหนดความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในการเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีน ซึ่งต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 157/1, 162 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 92, 93, 94, 95, 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ เพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาตขับรถทั้งสองของจำเลยไม่น้อยกว่าหกเดือน จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 เพียงบทเดียว ตามนัยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 8 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 4 เดือน พักใช้ใบอนุญาตขับรถทั้งสองของจำเลยมีกำหนด 6 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติด พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกแก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนขณะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถบรรทุกทุกหลักร้อย หากมีอาการมึนเมาอ่อนเพลียทำให้ขาดสติ ไม่สามารถใช้ความระมัดระวังในการขับรถได้อย่างเต็มที่ดังเช่นในภาวะที่มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ ลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยอาจสร้างความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้อื่น อันก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นดังที่จำเลยยกขึ้นอ้างในฎีกา ก็มีใช่เป็นเหตุผลเพียงพอจะรับฟังเพื่อรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์เหมาะสมแก่รูปคดี ศาลฎีกาไม่มีเหตุจำเป็นเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 ออกใช้บังคับ โดยในมาตรา 4 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 รวมทั้งที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ และให้ใช้

ประมวลกฎหมายยาเสพติดท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวแทน โดยความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 91 ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนประมวลกฎหมายยาเสพติดได้บัญญัติไว้ในมาตรา 104 และต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 162 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ดังนี้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังกระทำความผิดและเป็นกฎหมายใหม่ ยังคงบัญญัติให้การเสพเมทแอมเฟตามีนยังเป็นการกระทำความผิดอยู่เช่นเดิมสำหรับความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนนั้น พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 7 กำหนดให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่อ้างถึงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอ้างบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายยาเสพติดในมาตราที่มีนัยเช่นเดียวกัน เมื่อพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง อ้างถึงพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 จึงถือว่าอ้างถึงประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ซึ่งเป็นบทกำหนดความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในการเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนจึงต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ซึ่งหมายความว่ารวมถึงประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ด้วย ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อนและเป็นโทษจำคุกระยะสั้น สมควรแก้ไขดุลพินิจในการกำหนดโทษจำเลยเสียใหม่ โดยให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมแก่รูปคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 มาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 104, 162 พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีระวางโทษเท่ากัน ตามพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติดมาตรา 162 วางโทษจำคุก 4 เดือน ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้กึ่งหนึ่ง คงโทษจำคุกมีกำหนด 2 เดือน แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังจำเลยมีกำหนด 2 เดือนแทน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

อุไรลักษณ์ สีธรรมชัย · นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล · พัชรภรณ์ อนุวัฒน์วิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3248/2565>